

ГЛАВА XXXV.

Притча за съятеля и за жатвѣ-тъ.

Веднажъ Исусъ Христосъ стоялъ на брѣга при Геннисаретско-то езеро и училъ; народъ ся стичалъ до него въ голѣмо множество. Тогава Исусъ Христосъ сѣднѣлъ въ ладіѣ и наченалъ да поучава въ притчи.

„Нѣкой си излѣзълъ да сѣе,“ говорилъ Спаситель: „отъ сѣмена-та, които сѣялъ, едни паднѣли на пѣтъ и были потѣпканы отъ хора-та, които проходили по него, или озобаны отъ птицы-тъ; други паднѣли на камакъ, гдѣ нѣмало достаточно дълбинѣ земнѣ, за да хванѣтъ корень; они проникнѣли, но жега-та сълнечна гы изсушила, зачтото нѣмали добъръ корень; други паднѣли въ тѣрне и не дали плодъ, зачтото гы задавили тѣрне-то; но нѣкои отъ нихъ паднѣли на добръ земнѣ и принесли плодъ въ тридесѣтъ, въ шестдесѣтъ и въ сто пѣти повече отъ посѣянно-то. Който има уши да слуша, трѣбва да слуша!“ прирекълъ Исусъ Христосъ.

Ученицы-тъ го молили да имъ изясни разума на таѣхъ притчѣ, и Той ѣхъ истолкувалъ по слѣдующій начинъ: „сѣмѣе Слово-то Божіе; зѣрна-та, които сѣ паднѣли на пѣтъ, показватъ Слово-то Божіе, прѣдложено на такыва чловѣцы, които го слушаютъ, но, по своѣ-тъ грубость, не го разбиратъ, и за това го лесно грабва сатана отъ сѣрдца-та имъ. Покрѣтыя съ земнѣ камакъ изображава сѣрдца-та на оныя, които слушаютъ Слово-то Божіе и пріиматъ го съ радость, но не го оставятъ да ся вкорени. И затова печали или гоненія, които имъ ся случатъ, скоро гы отвръщатъ отъ истиннѣ-тъ Вѣрѣ; кога ся намѣрятъ въ испытаніе, той часъ отпадѣтъ отъ неѣхъ. Зѣрна-та, които сѣ паднѣли помежду тѣрне, означаватъ Слово Божіе, прѣподадено на такыва чловѣцы, които го слушаютъ и пріиматъ, но мѣрскы грижи, гладность за почести, за богатство, го подавятъ, и то не